

Deník

úúúplně

obyčejného

vlkodlaka

VYTÍ NA MĚSÍC
A JINÉ TRAPASY

TIM COLLINS

FRAGMENT

Deník úúúplně obyčejného vlkodlaka Vytí na měsíc a jiné trapasy

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Tim Collins
Deník úúúplně obyčejného vlkodlaka
Vytí na měsíc a jiné trapasy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Deník

úúúplně
obyčejného
vlkodlaka

TIM COLLINS

FRAGMENT

Tim Collins pochází z Manchesteru, ale nyní žije v Londýně. Napsal jedenáct knih včetně oceněného *Deníku úúúplně obyčejného upíra – Moje „super“ rodinka*, který byl nominován na řadu knižních cen, a *Deníku úúúplně obyčejného upíra – Fakt „šilenej“ rok*. Více informací o Timovi naleznete na internetové stránce www.timcollinsbooks.com.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Collette Collinsově, Kate Mooreové,
Andrewu Pinderovi, Lindsay Daviesové,
Louise Dixonové a An McLaughlinové.

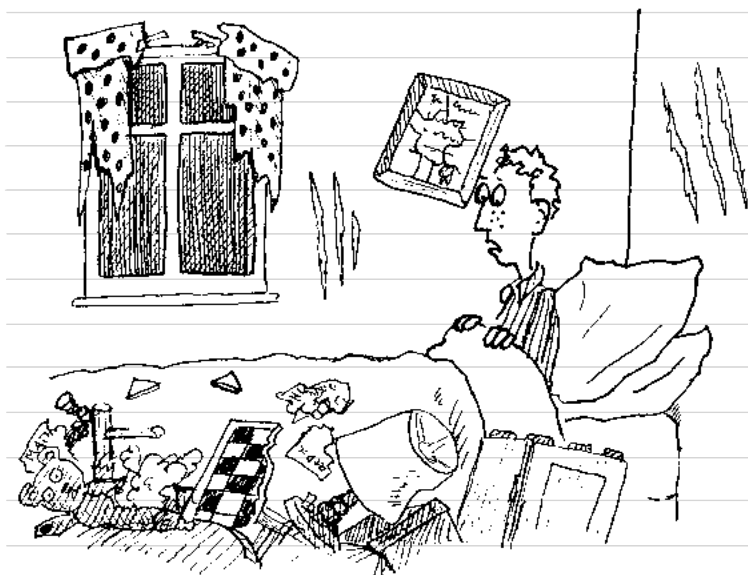
Pondělí, 9. dubna

Je pět hodin ráno. Právě jsem se vzbudil a zjistil jsem, že mám úplně zdemolovaný pokoj – knihovna je vzhůru nohama, počítačové hry jsou rozházené po podlaze a poznámky ke zkouškám roztrhané na cucky.

Musel u mě být zloděj. Co když je pořád někde v domě?

Měl bych s ním jít bojovat, prokázat občanskou statečnost a ukázat mu, zač je toho loket.

Možná ale radši ještě chvíli počkám tady.

Deník úplně obyčejného vlkodlaka

To je divné. Právě jsem byl dole a nic jiného zničené není. Žádná rozbitá okna ani násilím otevřené zámky a taky nic nechybí.

Myslím, že jsem si pokoj zdevastoval sám. Jak jinak se to dá vysvětlit?

Už jsem na to přišel. Určitě jsem náměsíčný. Bože, proč se to muselo stát zrovna teď, tak krátce před zkouškami? Dobře, potřebuji se uklidnit. Nejspíš šlo o jednorázový záchvat vyvolaný stresem z učení. Dnes zase začíná škola. Musím to překonat.

Vypravil jsem se do školy, jako kdyby se nic nestalo. Opakoval jsem si, že přece nejsem magor, který má ve zvyku řídit u sebe v pokoji přes noc jako černá ruka. Je mi patnáct let a jsem premiant, u kterého se očekává, že zkoušky zvládne na výbornou, a který si vysloužil úctu svých spolužáků.

Když jsem procházel školní bránou, Tyson z mé třídy na mě zahalekal: „Čau zrzoune!“

No dobře, to o té úctě spolužáků není tak úplně pravda. Ale měla by být. Jsem prefekt a k tomu

ještě předseda a zakládající člen šachového kroužku a debatního klubu. A přesto se mi nedospělí spolužáci posmívají kvůli barvě mých vlasů.

V naší škole hraje takovou hru, při které si všichni dají ruce kolem krku a vykřiknou „Škrť!“, pokud neodpovíte dostatečně pohotově na urážku. Abych se tomu vyhnul, předem jsem si připravil několik odpovědí:

Oni: „Hej! Mrkvová nati!“

Já: „Mrkvová nať je ve skutečnosti zelená, nikoliv oranžová.“

Oni: „Vylemtal jsi moc oranžády, co?“

Já: „Slazené nápoje neovlivňují barvu vlasů, nicméně můžou způsobovat akné a obezitu, takže je v nadměrném množství patrně piješ ty.“

Oni: „Není tvouj mámou Ron Weasley?“

Já: „Ne. A není náhodou tvouj mámou Hagrid?“

Brzy na ničem z toho nebude záležet. Moji nevzdělaní spolužáci vybouchnou u zkoušek a zamíří na nejbližší pracák, zatímco já budu pokračovat na vyšší střední školu, na univerzitu a nakonec odstartuji zářnou dráhu v politice. A nejdřív ze všeho prosadím, aby

se posměšky kvůli barvě vlasů oficiálně považovaly za rasismus.

Úterý, 10. dubna

Právě jsem se probudil z ošklivé noční můry. Rozbaloval jsem narozeninový dárek od tetičky Susan a strýčka Dereka. Když jsem roztrhl obal, viděl jsem, že je to krabice psích sušenek. Většinou dokážu docela slušně předstírat, že se mi příšerné dárky líbí, ale tenhle dárek mě ve snu vyprovokoval k zuřivému běsnění a... tak nějak jsem je snědl. Myslím tetičku a strýčka, ne ty sušenky. Všechno vypadalo velice realisticky. Kdyby něco takového ukazovali v televizi, sepsal bych stížnost na nepřiměřené zobrazování násilí.

Pak jsem měl dojem, že jsem se vzbudil a moje tělo bylo tak dlouhé, že mi nohy trčely přes konec postele a pyžamo jsem měl napjaté k prasknutí. Ale to muselo ještě patřit k tomu snu. Jak jinak.

Možná sním ještě teď. Třeba se za minutu ocitnu ve škole s trafikantem a Gandalfem.

Musím se sebrat. Asi se naučím zpaměti periodickou tabulku prvků. Tím se všechno zlepší.

V dějepisu jsme probírali Versailleskou smlouvu, ale o té jsem si už četl v učebnici, takže jsem uměl zodpovědět všechny otázky.

Po krátkém úvodu se pan učitel Jordan zeptal, jestli někdo zná podmínky smlouvy. Znal jsem je do poslední a už jsem se chystal odpovědět, když jsem si všiml, že mé ruce porůstají husté ryšavé chlupy.

Bylo to hrozně divné. Když jsem se ráno myl, ještě po nich nebylo ani památky. A teď to vypadalo, jako kdybych měl na rukou huňaté palčáky.

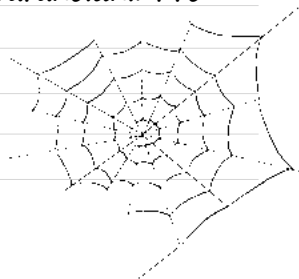
Nejhorší je, že nadměrně chlupatí lidé jsou mi odporní. Jednou mi natočil zmrzlinu chlápek s děsně chlupatými prsty a já jsem nedokázal sníst kornout, protože se ho dotkl.

Schoval jsem ruce do podpaží a s pocitem marnosti jsem poslouchal, jak se moji ignorantští spolužáci snaží uhodnout podmínky Versailleské smlouvy. Rád bych se přihlásil, ale věděl jsem, že hrdost na správně zodpovězenou otázku by převážil stud z mých chlupatých pracek.

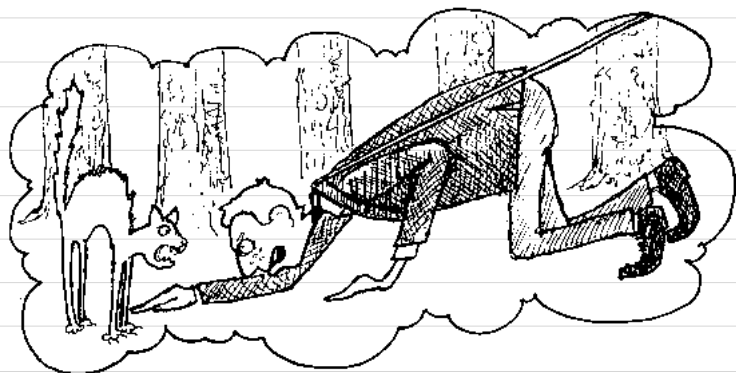
O pár minut později chlupy zmizely. Jak se to mohlo stát? Že by se mi to celé jen zdálo? Copak u mě stres z učení vyvolává už i halucinace?

Kamarád Pete mi jednou vykládal, že vláda přidává do pitné vody chemikálie, aby s nimi ovládala naše myšlení. Možná mám halucinace právě z toho. Možná se vláda doslechla o mých politických ambicích a bojuje proti mně otrávenou vodou.

Ne, to je hloupost. Začínám být paranoidní. Pro jistotu ale přejdu na balenou vodu.

Středa, 11. dubna

V noci se mi zdál další hrozný sen. Tentokrát jsem v noci honil po lese ryšavou kočku z čísla 23. Běžel jsem po čtyřech s obličejem u země a sledoval její stopu. Nakonec jsem ji chytil a zrovna jsem se jí chystal zuby rozsápat hrdlo, když mě vzbudilo pípání budíku.

Chvíli jsem měl pocit, jako kdyby se mi celé tělo zmenšovalo. Pak za mnou přišla mamka a ptala se, co se děje. Prý jsem vyl tak hlasitě, že ji to vzbudilo, což je divné, protože mamka obvykle zaspí úplně všechno.

Ráno jsem odcházel do školy, když vtom jsem uviděl, jak se ke mně blíží listonoš. Usmál jsem se a pozdravil

ho, ale najednou se mě zmocnilo silné nutkání, abych ho prohnal. Část mozku mi z jakési příčiny našeptávala, že ho musím za každou cenu udržet mimo naše teritorium, ať už bych ho měl podrápat nebo se mu zakousnout do krku. Nedbal jsem na svoje prazvláštní myšlenky a šel jsem dál.

Ale proč jsem na něj chtěl zaútočit? Nejsem žádný násilník. Zatím moje dospívání probíhalo celkem klidně a teď to vypadá, jako kdybych se proměňoval v mladistvého delikventa, jaké vídáte v dokumentech na veřejnoprávní televizi.

Myslím, že vím, co se se mnou děje. Nejspíš mě posedl d'ábel. Já věděl, že si nemám z iTunes stahovat tolik metalu. Dělal jsem to jenom kvůli Peteovi, který tvrdil, že metal je bezva. Takhle to dopadá, když se necháte do něčeho uvrtat svým okolím. Hned teď všechno zase vymažu.

Čtvrtek, 12. dubna

Noc jsem naštěstí prospal. Neměl jsem žádné noční můry, nic jsem nezdemoloval a neprožíval jsem ani žádné halucinace o zmenšování. Zdá se, že výmaz alb od Iron Maiden zabral. Možná si naopak stáhnou

nějakého Cliffa Richarda – pak si u mě d'ábel ani neškrtně.

Ukazuje se, že se moje problémy ani zdaleka nevyřešily. Vlastně se naopak zhoršují.

Dnes jsem si při matematice roztrhl sako. Doted' nevím úplně přesně, jak se mi to povedlo, ale myslím, že mi na chvíli obrovsky narostla záda.

Snažil jsem se vyřešit jednu úlohu z trigonometrie, ale pořád mi to nešlo. Začal jsem se stresovat, co si počnu, jestli se takový příklad objeví v závěrečné zkoušce v červnu.

Co když dostanu obyčejnou ušmudlanou jedničku místo plného počtu bodů? Nebo co když dokonce

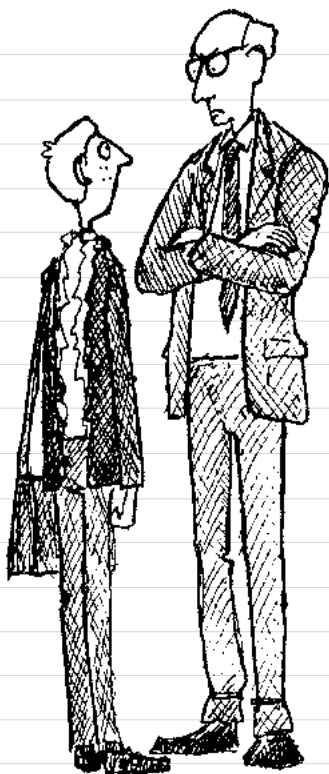
dostanu dvojku? A co když neudělám matiku? Co když propadnu ze všech zkoušek a budu si muset hledat zaměstnání jako uklízeč? Pak strávím zbytek života črtáním pravoúhlých trojúhelníků do prachu a mudrováním, co se jenom mohlo tak pokazit.

Na zlomek vteřiny jsem měl pocit, jako kdyby mi nějaký mučící nástroj roztahoval záda naráz všemi směry. Spadl jsem ze židle a uhodil se hlavou o nohu stolu, ale najednou bylo po všem a mně zbyla roztržená košile a sako.

Sedl jsem si zpátky na židli, zatímco spolužáci začali naoko kašlat, ale ve skutečnosti kašel jen předstírali a opakovali slovo „Hanba“. Je to u nás takový zvyk – takhle můžete tvrdit, že jste jenom kašlali, pokud vás učitel chce nechat po škole kvůli vyrušování.

Zbytek třídy měl jasno: spadl jsem ze židle v záchvatu nadměrného nadšení z matematiky. Já jsem ale věděl, že se mi záda v jednom okamžiku zvětšila téměř na dvojnásobek. A roztrhané oblečení dokazovalo, že se mi to jenom nezdálo.

Když jsem odcházel ze školy, zastavil mě ředitel Landis a chtěl vědět, kdo mi roztrhl sako. Tvrdil jsem, že jsem si ho roztrhl sám o hřebík na chodbě, ale nevěřil mi.

Vyptával se, kdo z Tysonova gangu mi to provedl. Když jsem odmítl kohokoliv jmenovat, udělal mi přednášku o tom, že jako prefekt nesmím podlehnout nátlaku spolužáků. Patřím mezi posledních sedm žáků, kteří ještě nosí oficiální školní sako, a nesmím se nechat zastrašit. Odpověděl jsem, že se vynasnažím sako opravit a co nejdřív se zase objevím v kompletní školní uniformě.

Deník úúúúplně obyčejného vlkodlaka

Večer jsem se chystal požádat mamku, aby mi sako spravila, ale nechtělo se mi vysvětlovat, jak jsem ho roztrhl. Stejně mi zbývají jen dva měsíce školy, takže ho asi prostě vyhodím.

Je to ovšem škoda. To sako se mi vážně líbilo. Schválně jsem si vybral látku s teflonovým povrchem, takže kdyby mi na něj někdo plivl nebo nakreslil neslušný obrázek, snadno bych to otřel a vypálil vtipáčkům rybník.

Asi už chápu, co se se mnou děje, ačkoliv se s tím těžko smíruji.

Minulý měsíc jsem šel jednou večer na roh do obchodu mamce koupit mléko. Když jsem se vracel, napadl mě velký pes. Už si toho moc nevybavuji, ale tehdy jsem měl dojem, že mě snad roztrhá na kusy. Lezl jsem po ulici s tím, že si z domova zavolám sanitku.

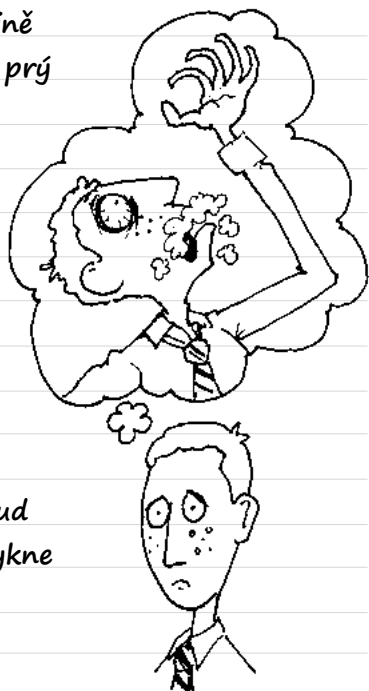
Byl jsem přesvědčený, že mě ten pes pokousal, ale doma jsem našel jen pár menších škrábaců na krku a do rána zmizely i ty.

Už vím, že jsem měl jet do nemocnice, protože jsem se nakazil vážnou chorobou – vzteklinou.

Co jiného by to mohlo být? Chytil jsem vzteklinu a začínám šílet.

Doktor má volno nejdřív v úterý. Tak dlouho čekat nemůžu! To už budu mít pěnu u pusy!

Bože! Právě jsem si o vzteklině přečetl na internetu. Člověk prý může zemřít do deseti dnů od prvních příznaků. To znamená, že mi zbývá přinejlepším týden. Nemůžu přece zemřít! Kdo vyléčí moji generaci z neukázněné lehkomyšlnosti, když tu nebudu? Snad by to zvládl Pete z debatního klubu, pokud si ovšem široká veřejnost zvykne na jeho nestejně velké uši.

Pátek, 13. dubna

Bojím se pomyslet na to, jakou smůlu mi asi tenhle pátek třináctého přinese. Možná bych měl radši zůstat v posteli. Ne, nemůžu riskovat, že přijdu o celý školní den. Za dva měsíce jsou zkoušky. Jak to, že to tak rychle uteklo?

Na smůlu jsem nemusel čekat nijak dlouho. Stačilo se podívat do zrcadla v koupelně a zjistil jsem, že se mi přes noc podařilo vypěstovat si husté obočí. Schválně píšu jednotné číslo, protože z kůže nad nosem mi vyrašily silné chlupy, čímž vzniklo jediné gigantické

obočí, které připomíná knír strýčka Dereka. Prostřední část jsem si oholil, ale když jsem se na sebe o pár minut později podíval do zrcadla na chodbě, viděl jsem, že mi zase narostlo.

Jak mám při závěrečných zkouškách získat plný počet bodů, když mám na čele tohle? Nejlepší známka, jakou může člověk s takovým neandertálským obočím reálně očekávat, je čtyřka.

Mamka si všimla, že dnes nemám školní sako, a zeptala se, jestli mi nebude zima. Žádné strachy, jsem si jistý, že mi po celém těle naroste hustá srst nebo něco takového.

V polovině dějepisu jsem se přistihl, že mám otevřenou pusou a po straně mi z ní visí jazyk. Nejspíš mi bylo teplo, ale určitě jsem vypadal jako jeden z těch mentálů, kteří se nedokážou soustředit se zavřenou pusou. Musím si dát pozor, aby se to už nikdy neopakovalo. Jsem přece rozumný prefekt, ne nějaký vypatlaný jeliman.

Během polední přestávky jsme měli schůzku debatního kroužku. Probírané téma znělo „Zrušení zoologických zahrad – ano, či ne?“ a Pete byl pro, zatímco já proti. Většinou se na debatní klub těším, ale dnes jsem se do toho nedokázal opřít. Vytiskl jsem si seznam deseti dobrých důvodů, proč zoologické zahrady ve skutečnosti zvířatům pomáhají, ale když jsem je přečetl, nezněly mi nijak přesvědčivě. Koneckonců, proč bychom měli zavírat zvířata do klecí, když by mohla pobíhat na svobodě a lovit si kořist sama?

Pete správně upozornil na nemožnost dokonale napodobit přirozená prostředí divokých zvířat a ostatní tři členové kroužku mu zatleskali. Pak si založil ruce na hrudi a usmál se tak samolibě, že bych mu nejradši vrazil pár facek.

Podíval jsem se na svoje ruce a všiml jsem si, že se mi nehty zaostřily do podoby zažloutlých drápů. Honem jsem je schoval do kapes. Teď jsem ani nemohl listovat svými poznámkami a přitom jsem musel vymyslet něco chytrého. Jediné, co mě ale napadlo, bylo říct, že to je jenom jeho názor, že je to kravina a ať zavře klapačku.

Šlo bezpochyby o nejslabší argument v dějinách kroužku. Návrh na zrušení zoo byl přijat a já jsem se odlouдал pryč s rukama pořád vraženýma v kapsách.

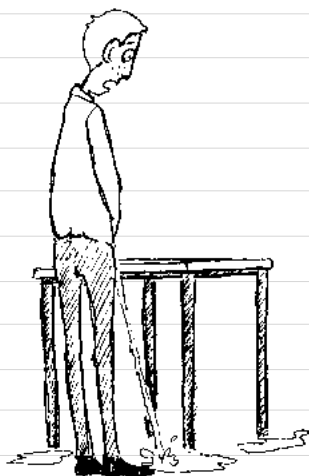
Odpoledne jsem přišel na hodinu angličtiny s předstihem a sedl jsem si jako obvykle do lavice hned vepředu.

Najednou mě přepadly další divné myšlenky. Začal jsem si dělat starosti, že někdo přijde a lavici mi ukradne. Cítil jsem, že si ji musím nějak označkovat, abych dal všem najevo, že k ní nikoho jiného nepustím.

Jako ve snách jsem vstal a... Nevím, jestli vůbec dokážu napsat zbytek...

Tak dobře. Vstal jsem a vymočil se ke všem čtyřem nohám lavice. Vážně netuším, jak jsem to mohl považovat za vhodnou obranu proti odcizení.

Jakmile jsem si uvědomil, co jsem provedl, doběhl jsem na záchod pro papírové ručníky a všechno

po sobě utřel. Pak jsem ještě vystříkal celou třídu deodorantem. Stihl jsem to těsně před tím, než se objevila učitelka Nicholsová.

Postěžovala si na příliš silnou vůni deodorantu a otevřela okno, ale neříkala nic o moči, takže mi to nejspíš prošlo.

Tohle všechno musí přestat. Do blázince se chodí i za menší prohřešky.

Sobota, 14. dubna

Ráno jsem se vzbudil v sedm hodin a uvařil jsem si hrnek kafe, abych mohl ve čtvrt na osm začít s učením. Podle plánu mě čekalo rušné dopoledne s matematikou, dějepisem, angličtinou, přírodopisem a poté osmnáctiminutová pauza na oběd.

Když jsem se ale posadil za stůl a rozložil před sebe učebnici, sešit a kalkulačku, celé mi to najednou začalo připadat jako jedna velká ztráta času. Venku zpoza mraků vysvitlo slunce a já jsem dokázal myslet jen na to, proč trávím tak krásný den zavřený v pokoji, když bych mohl pobíhat po parku.

Racionální část mého mozku se nad takovými myšlenkami zděsila. Nestrávil jsem celý večer sestavováním barevného rozvrhu učení, abych ho potom ignoroval a dělal si, co mě napadne. Druhá část mozku ale argumentovala tím, že do zkoušek

zbývají ještě dva měsíce, takže tím nemůžu ničemu ublížit.

Vyšel jsem na ulici a rozběhl se. Čekal jsem, že mě ještě před druhou lampou začne píchat v boku, ale ke svému překvapení jsem běžel pořád dál a dál, kolem terasovitých domů, pak kolem dvojdomků, potom kolem samostatných rodinných domů, až jsem se dostal k polím na sever od města a nakonec do Měsíčního lesa.

Celý den jsem pobíhal mezi stromy a žasl nad svou výdrží. Dřív jsem měl potíže uběhnout 400 metrů a teď jsem klidně sprintoval celý den, aniž bych se zadýchal. Když jsem se vrátil domů, byl jsem tak unavený, že jsem se stočil do klubíčka a usnul na zemi vedle postele.

Neděle, 15. dubna

Po dobrovolném sportovním dnu jsem celé dopoledne prospal a po probuzení jsem měl tak ztuhlé nohy, že mi trvalo celou věčnost, než jsem se dobelhal ke stolu.

Už jsem si překreslil rozvrh učení, abych dohnal látku, kterou jsem hodlal opakovat včera. Bude to náročné, ale myslím, že to zvládnu.

Takže do toho.

Marná snaha. Otevřel jsem učebnici matematiky a snažil se vnímat, ale nešlo mi to. Pak jsem to zkusil s přírodopisem, s dějepisem i francouzštinou. Pořád nic.

Po chvíli jsem si všiml nějakého pohybu za oknem. Po stromě před domem běhala veverka. Zíral jsem na ni, jak šplhá po kmenu. Z nějakého důvodu mě ten pohled vyloženě hypnotizoval. Člověk by řekl, že sleduju poslední epizodu napínavého seriálu a ne nějakého prašivého hlodavce.

Co se to se mnou děje? Nehloupnu? A pokud ano, nemůže můj mozek aspoň počkat, až zazářím při zkouškách?

Mamka šla večer na skleničku se svou kamarádkou Caroline a řekla mi, ať si večeri připravím sám. V lednici byla jehněčí kotleta, a tak jsem vytáhl pekáč a zapnul jsem troubu.

Když jsem se ale chystal dát kotletu do trouby, napadlo mě, proč vlastně ji chci péct. Neztratí se tím veškerá chuť?

Aniž bych vlastně věděl proč, ukousl jsem si kousek syrového masa. K mému překvapení chutnalo skvěle. Proč jsem chtěl tak vynikající maso kazit tepelnou úpravou a mátovým sosem, když je naprosto dokonalé ve svém přirozeném stavu?

Když jsem dojedl, po bradě mi stékala krev. Měl jsem se sám za sebe stydět, ale kotleta mi tak chutnala, že na ničem jiném nezáleželo.

Olízl jsem si rty. Měl jsem pocit, že se mi zvětšily a naostřily všechny zuby. Když jsem se ale prohlédl v zrcadle na chodbě, připadaly mi normální.

Právě mě vzbudily lišky, které se prohrabovaly odpadky u popelnic. Než jsem se nad tím stačil zamyslet, vyřítil jsem se před dům a začal na ně vrčet. Lišky utekly, ale neviděl jsem důvod, proč by jim to mělo tak lehce projít. Vyrázil jsem za nimi a zastavil jsem se, teprve když jsem je málem začal pronásledovat do zahrady za číslem 42. Ještě před dvěma měsíci jsem dojal debatní kroužek k slzám svou vášnivou řečí proti honům na lišky, a teď je honím sám. Je neuvěřitelné, jak rychle zrazujeme svoje zásady.

Vracím se do postele s předsevzetím, že už se nenechám vyrušovat žádnými liškami. Ať si třeba odnesou odpadky i s popelnicí. Musím se nad to povznést.

Pondělí, 16. dubna

Moje tělo se patrně rozhodlo, že si každý den najde nové způsoby, jak mě uvést do rozpaků. V hodině přírodopisu dnes dopoledne učitelka Marshallová promítala na bílou tabuli stavbu atomu. Zoufale jsem se snažil soustředit a ukládat si všechno do paměti pro případ, že by se tohle téma objevilo při zkouškách, ale nedokázal jsem se koncentrovat.

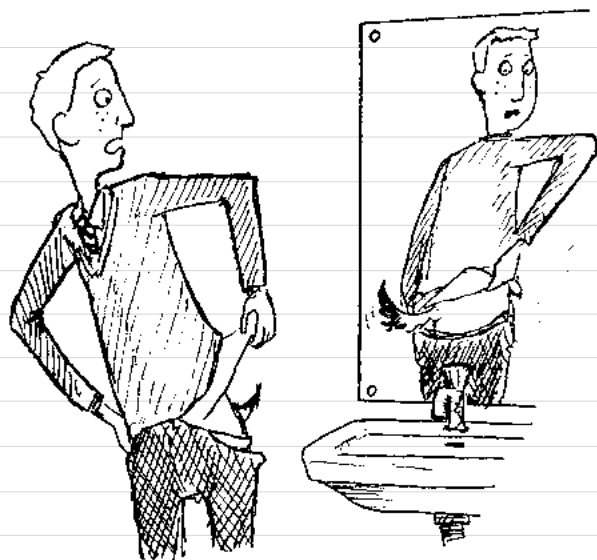
Zatímco jsem se namáhal čím dál víc a pokoušel se rozhýbat svůj mozek, stalo se něco krajně nepříjemného. Cítil jsem, jak se mi vzadu do kalhot vysunuje jakási teplá věc.

Doufal jsem, že si toho nikdo jiný nevšiml, a vyběhl jsem ze třídy rovnou na toalety.

Tam jsem se otočil zády k zrcadlu u umyvadel a vytáhl jsem si košili. Naskytl se mi mnohem příšernější pohled, než jsem čekal: nad kalhotami se mi vesele vrtěl krátký, pahýlovitý ocas.

Sáhl jsem po něm, abych se ho dotkl, ale ocas se rychle zmenšil a za chvíli jsem se zase díval jen na obyčejná lidská záda.

Vrátil jsem se do třídy, kde jsem čelil nevyhnutelnému posměchu, že jsem běžel na záchod, protože jsem si nadělal do kalhot. Byl jsem rád, že si to myslí, protože pravda byla ještě horší.

Tohle musí přestat. Jsem přece prefekt, proboha. Měl bych jít všem příkladem. Když ostatní žáci uvidí prefekty, jak narušují vyučování a běhají po chodbách s rostoucími ocasy, co jim zabrání v tom, aby se nechovali stejně? Hlavně doufám, že mi doktor dá nějaké prášky, abych se vrátil k normálu. Už to dlouho nevydržím.

Cestou domů jsem se zastavil v Tesco a koupil si pár zlevněných steaků. Chtěl jsem je dát mamce, aby je usmažila k večeři, ale nakonec jsem je zhltl jen tak

syrové. Vím, že konzumací syrového masa riskuju všechny možné divné choroby, ale prostě jsem se nedokázal ovládnout. Mamka mi doma nabídla, že mi uvaří špagety, ale řekl jsem jí, že si je udělám později sám.

Samozřejmě jsem nic nevařil. Proč bych měl jíst nudné těstoviny, když si můžu dopřát vynikající syrové maso?

Úterý, 17. dubna

Je čas zajít k doktorovi. Většinou jsem před návštěvou u lékaře nervózní, protože se bojím, aby mi nechtěl dát injekci, ale věci zašly už příliš daleko. Ať mi klidně dá všechny injekce na světě, jen když tím vyřeší moje potíže.

Od doktora jsem se vrátil s předpisem na antibiotika.

Mám-li být upřímný, asi jsem mu nevyličil svoji situaci dostatečně barvitě. Chtěl jsem mu povědět o svém ocasu, ale vzpomínka na něj mě tak znechutila, že jsem nedokázal promluvit. Pak jsem se mu pokusil svěřit s narůstáním a zmenšováním horní části těla, ale myslel si, že popisuji svoje pocity a nikoliv to, co se se mnou opravdu dělo. Vyprávěl jsem o nutkání počůrat svoji lavici a on mínil, že mám nejspíš infekci močových cest, ačkoliv u mě nezjistil žádné z jiných příznaků, které jmenoval.

Nakonec jsem šel s pravdou ven a řekl jsem, že jsem nejspíš chytil vzteklinu od toulavého psa, ale očividně jsem ho nepřesvědčil. Zeptal se mě, jak se celkově cítím, a já jsem musel přiznat, že si připadám silnější a zdravější než kdykoliv předtím.

Předepsal mi antibiotika, aby se mě zbavil, ale ani jsem si je nešel vyzvednout do lékárny. Ať už je se mnou cokoliv, tenhle mastičkář mi nepomůže.

Středa, 18. dubna

Prosím, ať už to
přestane! Proč mi
to moje tělo dělá?

Ráno jsem si
jako obvykle umyl
a učesal vlasy.
Jakmile jsem ale
dorazil do školy, Tyson
a jeho parta si mě
začali dobírat, že
mám pěkný háro.

Sáhl jsem si na zátylek a opravdu: celý ho pokrývaly
vlasy.

Odběhl jsem na záchod a podíval se do zrcadla.
Z jakýchsi záhadných příčin mi vlasy těsně nad krkem
narostly cestou do školy až k ramenům.

Z domova jsem vycházel jako řádně upravený
prefekt, a do školy jsem dorazil jako buran odněkud
z jihu Spojených států, jehož matka je zároveň jeho
sestra.

Ukořistil jsem nůžky z výtvarného kabinetu a udělal
s nepřístojnými lokny krátký proces.

Prosím, vlasy moje, na kolenou vás žádám.
Nenarůstejte mi do původní délky. Chci prožít obyčejný,
klidný den. Potřebuji se zabývat soustavami rovnic

a nechci vypadat jako týpek, který s bídou počítá na prstech.

Čtvrtek, 19. dubna

Když jsem ráno míjel tu zrzavou kočku z čísla 23, zasyčela na mě a vyklenula hřbet. Docela mě to překvapilo, protože jsem s ní vycházel vždycky dobře, a jednou nebo dvakrát jsem ji dokonce pohládl.

Nedokázal jsem přijít na to, čím jsem ji urazil, ale pak jsem si vzpomněl na sen, ve kterém jsem ji honil lesem. Nemohla o tom snu nějak vědět? Kočky jsou svým způsobem docela strašidelné.

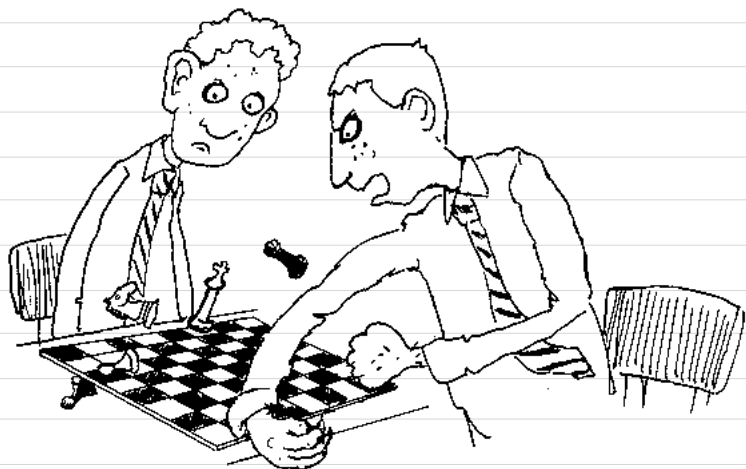
Přistoupil jsem k ní, abych jí ukázal, že jí nechci ublížit, ale utekla. Jenže tehdy jsem si uvědomil, že jsem jí vlastně ublížit chtěl. Chtěl jsem ji chytit, sevřít ji do zubů a divoce s ní zatřást. Naštěstí jsem se dokázal ovládnout, jinak by mě za takové idiotské chování zapsali na černou listinu organizací bojujících za práva zvířat a stal bych se mezinárodně známým vyvrhelem.

O polední přestávce mě vyloučili ze šachového klubu. Z klubu, který jsem před rokem zakládal, ale do kterého mám teď zakázaný vstup. A nejdivnější je, že jim to ani nevyčítám.

První partii jsem hrál proti Peteovi. Většinou při hře promýšlím tři nebo čtyři tahy dopředu, ale dnes mě nenapadal ani příští tah. Měl jsem dojem, že všechny možnosti povedou k mé pokořující porážce, a celá hra mě začala štvát. Proč vlastně trčím v téhle zatuchlé třídě a pinožím se s těmi mizernými figurkami?

Narostl ve mně vztek, a než jsem si uvědomil, co vlastně dělám, smetl jsem všechny figurky ze šachovnice a zavrčel jsem na Petea. Když jsem se podíval na ruce, všiml jsem si, že mé nehty zase narostly a ztvrdly do podoby drápů. Karl a Roderick, kteří hráli vedle nás, se na mě znechuceně podívali.

Snažil jsem se omluvit, ale Pete prohlásil, že mé chování je v příkrém rozporu se vším, co šachový klub hlásá. Měl se stát útočištěm před obvyklými hrubostmi

namířeny proti nadaným jedincům. Já jsem prý tyto principy zásadním způsobem porušil, a proto mu nezbývá, než mě s okamžitou platností a jednou provždy z klubu vyloučit.

Zahanbeně jsem zakňučel a odplížil se z místnosti.

Pátek, 20. dubna

Když jsem ráno odcházel do školy, uviděl jsem, jak kolem jede autobus, a rozhodl se, že ho chytím, abych si cestou mohl opakovat učivo. Bohužel mi těsně před nosem ujel, ale místo abych počkal na další, z nějakého důvodu mi připadalo jako dobrý nápad hnát se za ním celou cestu až do školy.

K svému překvapení jsem ho skoro dohonil. Soustředil jsem se na něj tak usilovně, že jsem nejdřív ani nepostřehl, jak rychle utíkám. Až když jsem předběhl cyklistu, uvědomil jsem si, že určitě peláším rychlostí nejmiň pětatřicet kilometrů v hodině. Cyklista na mě vrhl tak užaslý pohled, že jsem radši zastavil a zbytek cesty došel.

Jak jsem se mohl tak výrazně zlepšit v běhu? V hodině tělocviku mě při závodu na 1500 metrů učitel Johnston zastavil po třetím kolečku, protože všichni ostatní už byli v cíli.

Na hodinu dějepisu jsem dorazil zpocený jako myš. Jediné místo bylo v lavici, kde sedí Erica, Julia

a Amanda, nejpřitažlivější dívky v jedenáctém ročníku. Většinou si k nim nesedám, protože mě znervózňují a já se nemůžu soustředit, ale dnes jsem neměl na výběr.

Nejdřív jsem se za svůj tělesný pach po běhu styděl, ale najednou jsem na něj začal být zvláště hrdý. Založil jsem si ruce za hlavu, aby se odér z mých podpaží mohl krásně šířit.

Erica, Julia a Amanda si vyměnily znechucené pohledy a odtáhly se. Měl jsem se cítit zahanbený, ale nic takového mě ani nenapadlo. To ony se chovaly špatně. To ony překrývaly přírodní vůně krémy

a deodoranty, zatímco já jsem hrdě vystavoval svůj pach přímo pod jejich čenichy.

Vtom jsem sebou na židli trhl tak prudce, až jsem se uhodil hlavou o lavici. Nohy se mi prohnuly a všechny svaly i žíly se bolestivě natáhly. Po několika vteřinách se naštěstí vrátily do původní podoby a já jsem se zase narovnal.

Celá třída dostala opět záchvat maskovacího kašle, a tak jsem se radši upřeně zahleděl do učebnice a předstíral jsem, že pracuji.

Spolužáci o mě brzy ztratili zájem a vrátili se k vlastním rozhovorům. Opatrně jsem sáhl pod lavici na své nohy a zjistil jsem, že jsou holé. Ať se s nimi před chvílí stalo cokoliv, strhlo to z nich školní kalhoty a nechalo mi to jen elastické nylonové slipy. Díkybohu že nenosím dlouhé trenýrky. Pochybují, že by to přežily. Sebral jsem cáry polyesteru ze země a překryl si jimi stehna, aby to vypadalo, že mám pořád kalhoty.

Na konci hodiny jsem počkal, až všichni odejdou, a vyplížil jsem se na chodbu. Aktovku jsem si držel před rozkrokem. Musel jsem rychle něco vymyslet. Byl jsem jenom v košili a slipech. Kdyby si mě někdo všiml, za chvíli bych se ocitl na YouTube. Po zbytek života bych byl „kluk bez kalhot“ a už nikdy bych nemohl vyjít z domu.

Slyšel jsem, jak se na konci chodby s vrzáním otvírají dveře, a schoval jsem se na jediném dostupném místě: v komoře uklízečky.

Je osm hodin večer a právě jsem se vrátil domů. Počkal jsem, dokud jsem si nebyl naprosto jistý, že údržbář už odešel, a pak jsem seběhl do šatny před tělocvičnou. Vzal jsem si černé šortky z erárního oblečení, otevřel požární dveře a utekl jsem zadem.

Jak se můžu ještě někdy ukázat ve škole, když vím, že mi z těla může kdykoliv odletět oblečení?

Sobota, 21. dubna

Dnes jsem si šel koupit nějaké pytlovitě šaty. Napadlo mě, že pokud si pořídím ty největší košile a kalhoty, co budou k mání, snad vydrží všechny další zvětšovací záchvaty mého těla.

Nejdřív jsem se podíval do oddělení školních uniforem u Markse a Spencera, ale ani největší velikosti ve mně nebudily důvěru.

Nakonec jsem šel do JJB Sports a koupil si obrovskou elasticovou teplákovou soupravu, kterou bych neroztrhal, ani kdybych se zvětšil na velikost osobního automobilu.

Vím, že poruším pravidla o nošení školní uniformy – vůbec poprvé –, ale kdybych si tu soupravu nevzal, mohl bych skončit ve třídě nahý. A to není jen proti školnímu řádu, ale i proti zákonu.

Neděle, 22. dubna

Dnes ráno jsem při pohledu do zrcadla uskočil hrůzou.

Měl jsem jasně žlutá bělma a zorničky se mi proměnily v tmavé svislé štěrbiny.

Zamrkal jsem a moje oči se vrátily k obvyklé bledě modré barvě. Netušil jsem, jestli to

byla další halucinace, ale nemohl jsem nic riskovat. Vyhrabal jsem ze zásuvky sluneční brýle a nasadil si je. Naštěstí je venku slunečno, takže na mně nebudou vypadat divně.

Mamka se mě zeptala, co stojí za radikální změnou mé image. Odpověděl jsem, že by to nepochopila, a ona si mě dobírala, že jsem náladový teenager.

Chtěl jsem jí říct o všech divných věcech, které se se mnou dějí, ale místo toho jsem jenom něco zavrčel.

Mamka pak usoudila, že se novým oblečením snažím udělat dojem na nějakou holku, a zeptala se mě, jestli mám přítelkyni. Utekl jsem nahoru do svého pokoje, což si vyložila jako důkaz, že uhodla. Nechápu, co ji na tom tak potěšilo. Vzhledem k jejím minulým vztahům by člověk čekal, že nebude chtít, abych se vydával po stejné křivolaké cestě jako ona.

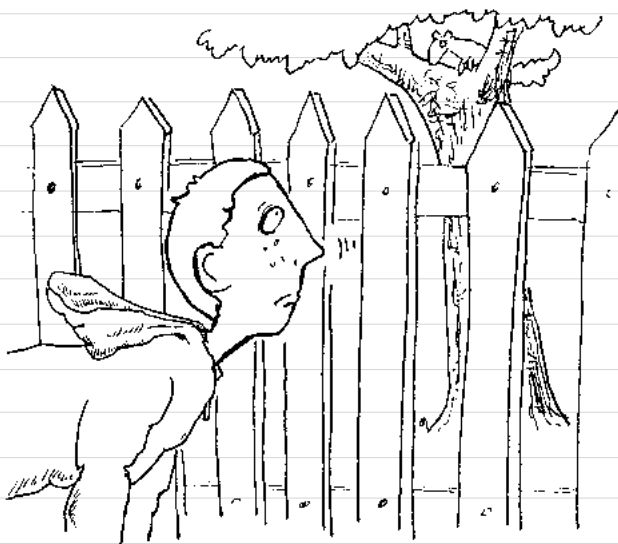
Těsně před zavírací dobou jsem skočil do Tesca a zjistil jsem, že prodávají spoustu zlevněného masa. Odnesl jsem si plnou tašku vepřových a jehněčích kotlet a steaků za babku a hned cestou domů jsem se do nich pustil.

Ted' už jsem přecpaný k prasknutí a ještě mi něco zbylo na zítřejší oběd. Víím, že bych měl maso dát do lednice, ale z nějakého důvodu mi připadá, že nebude v bezpečí, pokud si ho nenechám celou noc u sebe.

Pondělí, 23. dubna

Ráno jsem opět přišel pozdě do školy, protože mě cestou něco rozptýlilo. Zrovna jsem byl na rohu ulice, když jsem cosi ucítil a měl jsem dojem, že to musím prozkoumat. Spustil jsem se na všechny čtyři, abych mohl stopu sledovat.

Nakonec mě dovedla k veverce, která lezla na dub v něčí zahradě. Nebyl jsem si jistý, co bych měl se

svým objevem podniknout, a tak jsem se prostě zvedl na nohy a pokračoval do školy.

Nevím, co jsem čekal, že najdu tak vzrušujícího? Prsten neviditelnosti? Světelný meč? Sonický šroubovák z Pána času? V každém případě se odted' už nesmím nechat rozptylovat hloupými pachy.

Dnes dopoledne jsme při laboratorním cvičení z přírodopisu měli utvořit dvojice. Obvykle si vybírám Petea, ale když jsem dorazil do školy, Pete už seděl vedle kluka s tlustými brýlemi, který se jmenuje Roger. Zbývala jediná Amanda, jedna z holek, kvůli kterým mi v pátek odletěly kalhoty. Báł jsem se, že se to stane znovu, a proto jsem s ní radši moc nemluvil a nechal ji připravit Bunsenův kahan, trojnožku a varnou zkumavku. Když se mě ale zeptala, co se mnou minulý týden bylo, považoval jsem za neslušně neodpovědět. Řekl jsem jí, že jsem byl nemocný, ale že už se cítím mnohem líp.

Pak jsme se dali do řeči a já jsem zjistil, že bez Eriky a Julie je Amanda docela milá. Pořád jsem se díval na svoje ruce a na nohy, jestli mi nerostou chlupy, ale nic se nedělo, a já už si začínal říkat, že se snad pro jednou vyhnu nepříjemnostem.

Za pár minut mě ale Amanda upozornila, že mám něco vzadu na kalhotách. Sáhl jsem si na ně a zjistil jsem, že mi už zase narostl ocas. A tentokrát nešlo o žádný malý pahýlek, ale o velký chundelatý ohon, který mi dosahoval skoro ke kolenům.

Otočil jsem se k Amandě čelem, aby ho neviděla, ale ona byla odhodlaná zjistit, co to je, a pokusila se

mě obrátit. Byl jsem dost silný, abych se ubránil, ale při fyzickém kontaktu jsem bohužel začal vrtět ocasem ze strany na stranu a shodil jsem jím Bunsenův kahan i zkumavku na zem.

Nacpal jsem si ohon pod košili a snažil se všechno rychle posbírat, jenže bylo pozdě. Třídou zněl maskovací kašel a učitelka Marshallová mě za vyrušování poslala na chodbu.

V poledne jsem šel za popelnice u hřiště, abych si pochutnal na zbytcích masa. Popelnice by možná někteří z vás nepovažovali za obzvlášť hezké prostředí na oběd, ale když jste závislý na syrovém masu, vaše požadavky na kulturu stolování nejsou tak vysoké.

Pak jsem si vzal krabičku džusu do jídelny, abych zachoval zdání normalnosti, ale moje obvyklé místo u Petea, Karla a Rodericka obsadil Roger.

Nechtěl jsem, aby mě viděli sedět o samotě, a tak jsem se místo toho posadil k Tysonově partě. Nevítali mě zrovna s otevřenou náručí a zeptali se, jestli piju mrkvovou šťávu nebo oranžádu, ačkoliv z nápisu na krabičce bylo jasné, že mám rybízový džus. Ironií je, že mrkvovou šťávu i oranžádu mám docela rád, ale ani ve snu by mě nenapadlo si je nosit do školy, abych

spolužákům nedával příležitost k hloupým narážkám na barvu mých vlasů.

Když už jsem seděl s Tysonem, napadlo mě, že bych mu mohl připomenout, že má pořád moji počítačovou hru *Grand Theft Auto*, ale Tyson jen pokrčil rameny a řekl, že ji ještě nedohrál. Půjčil jsem mu ji v lednu. Jak dlouho mu to bude trvat? Nejhorší je, že kvůli tomu ani nemůžu jít na policii, protože hra je určena hráčům až od osmnácti let, takže by mě patrně zavřeli do vězení za to, že jsem si ji vůbec koupil.

Když jsem odcházel ze školy, zastavil mě ředitel Landis a pozval si mě k sobě do kanceláře.

Chvilí se na mě mlčky díval a vrtěl hlavou. Pak řekl, že už to zažil – snaživé, dobře vychované studenty, kteří se nechali svést na scestí rádboby frajery.

Prý si všiml, že ode dne, kdy mi někdo roztrhl sako, se neřídím pravidlem o nošení školní uniformy a místo toho chodím ve frajerských mikinách s kapucí a v černých brýlích. Ted' se mu dostaly na stůl zprávy o mých pozdních příchodech, o vyrušování v hodinách a o tom, že vysedávám s Tysonovou partou místo toho, abych se družil s bezúhonnými studenty, jako jsou Pete a Karl.

Prý bych mohl skončit tak, že po škole půjdu s Tysonovou partou rovnou na pracovní úřad, a tam uvidím, jací jsou to frajeři.

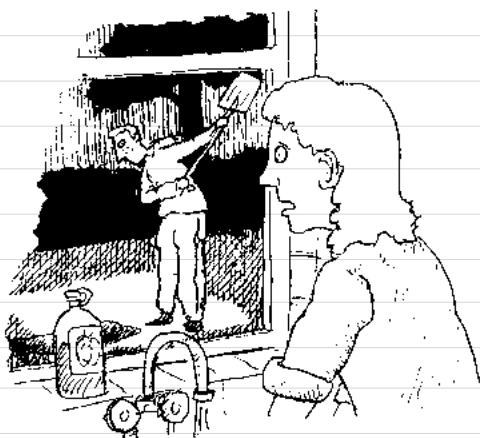
Chtěl jsem mu vysvětlit, že jsem oblečení změnil ze zdravotních důvodů, ale když jsem se pokusil promluvit, vyšlo ze mě jen pronikavé štěknutí.

Ředitel přešel ke dveřím a otevřel mi je s tím, že když neberu svou budoucnost vážně já, neví, proč by se o ni měl starat on.

Večer jsem přemýšlel o tom, jak mi Tyson ukradl Grand Theft Auto, a hrozně jsem se naštvál. Kdo mu dává právo krást můj majetek?

Uslyšel jsem u sebe v pokoji divný zvuk a chvíli jsem nedokázal určit jeho zdroj. Pak jsem si uvědomil, že ho vydávám já. Vrčel jsem. Okamžitě jsem přestal a chtěl se vrátit ke studiu přírodopisu, ale pořád jsem se musel ohlížet na svou sbírku her. Báł jsem se, že přijde Tyson a ukradne mi i je. Z nějakého důvodu jsem usoudil, že hry budou v bezpečí jedině tehdy, pokud je zahrabu na zahradě za domem.

Vzal jsem si z kůlny lopatu, vykopal jsem jámu a všechny do ní naházel. Věděl jsem, že vlhká hlína poškodí originální obaly a prudce sníží jejich výměnnou hodnotu, ale cítil jsem, že takhle budou ve větším bezpečí.

V tu chvíli vyhlédla z kuchyňského okna mamka a zeptala se mě, co to dělám. Byl jsem příliš unavený, než abych si něco vymýšlel, a tak jsem po pravdě odpověděl, že zahrabávám počítačové hry, aby mi je nikdo neukradl.

Mamka řekla, že teď vidí, že nemůžu mít žádnou přítelkyni. Po zbytek večera z toho měla špatnou náladu. Nechápu, proč je tak skálopevně přesvědčená, že romantický vztah něco vyřeší. Poté, co od nás odešel táta, vystřídala tři partnery, a všichni to byli naprostí zoufalci. A to říká člověk, který právě zahrabal na zahradě hru *Street Fighter IV*.

Úterý, 24. dubna

Podle rozvrhu bych měl tento týden vstávat každé ráno v šest, abych se před odchodem do školy hodinu učil. Dnes jsem se opravdu vzbudil brzy, ale vůbec se mi nechtělo otvírat učebnice.

Měl jsem pocit, že bych místo toho měl jít ven a vybit nahromaděnou energii. Předem jsem nepřemýšlel, kam půjdu, ale nakonec jsem zamířil k polím na sever od Newchesteru a dál do Měsíčního lesa.

Bylo tak časně, že jsem měl les víceméně pro sebe. Kromě mě tu běhal už jenom nějaký starší kluk s krátkými zrzavými vlasy a v bílém nátělníku.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.